

ANUNȚURI

- ❖ SĂRBĂTOAREA CENTENARULUI - 100 de ani de prezență baptistă în Clisura Dunării - va avea loc în biserica noastră în perioada 11-12 august 2018
- ❖ În fiecare duminică a lunii noiembrie 2017 în biserica noastră vor fi organizate servicii de evanghelizare având ca invitați speciali următorii pastori:
  - 5 noiembrie - Vali Făt - Biserica Baptistă Betania Timișoara
  - 12 noiembrie - Sergiu Dobre - Biserica Baptistă Sălașu de sus, jud. Hunedoara
  - 19 noiembrie - Onisim Mladin - Biserica Baptistă Dragostea Arad
  - 26 noiembrie - Ovidiu Hanc - Biserica Baptistă Biruința Arad
- ❖ Pe website-ul bisericii noastre există posibilitatea susținerii proiectului educațional-evangelistic de finalizare a școlii creștine prin donații în sumă fixă de 10 euro folosind plata cu cardul.
- ❖ Detalii legate de activitatea Școlii *Academia Îngerășilor* pot fi văzute pe website-ul sau pe pagina de facebook a bisericii noastre. În ultima săptămână a lunii octombrie 2017 s-au desfașurat Zilele Mulțumirii în această școală.

SĂRBĂTORIȚII LUNII NOIEMBRIE 2017 Dumnezeu să te binecuvânteze !

David-Izvernar Valentin – 2 noiembrie
Țuțuian Ion – 5 noiembrie
Guran Maria – 8 noiembrie
Albu Cristina – 9 noiembrie
Dobrescu Elinca – 10 noiembrie
Constantinescu Andrei – 11 noiembrie
Boboescu Maria – 13 noiembrie

Ascultați Radio 9 FM pe 106,6 MHz sau
pe website-ul bisericii noastre

Tehnoredactare:
Valentin David-Izvernar
Contact:
Telefon: 004-0255-542214
E-mail: maranata_mn@yahoo.com
**Urmăriți serviciile bisericii pe internet LIVE
la adresa:**
www.maranata1.ro

sau pe adresa de Facebook a bisericii
noastre

Anul IX, Nr.8– NOIEMBRIE 2017
GRATIS

Biserica Baptistă Maranata Moldova Nouă

*“Pe când toate popoarele umblă fiecare în numele
dumnezeului său, noi vom umbla în Numele
Domnului, Dumnezeului nostru, totdeauna și în veci
de veci!” - Mica 4:5*

Buletin inFormativ

Despre cunoșterea și comunicarea credinței creștine în generația secolului XXI

pastor Nelu Popescu

Generația modernă a renunțat la ideea de adevăr absolut și acest lucru are consecințe dramatice nu doar în domeniul teologiei ci și al culturii și vieții în întregul ei. Din rădăcinile corupte ale Evului Mediu târziu, au răsărit acum o mulțime de lăstari care influențează negativ gândirea și viața individuală și comunitară. Chiar dacă generația modernă este într-o cursă continuă pentru a acumula informații, nu se poate spune neapărat că este însetată de cunoaștere. Cunoașterea este reflectarea în conștiință a realității, a adevărului. Generația modernă își pune mai puțin problema cum cunoaște, de unde își ia informația și cum poate verifica sau ști ce cunoaște. Acest lucru este deosebit de important pentru că dacă ceea ce cunoaștem este greșit, toate celelalte lucruri vor fi greșite.

Cunoașterea în credința creștină. Creștinismul autentic nu este doar o experiență emoțională lipsită de conținut, ci experiența se bazează ferm pe adevăr, pe cunoașterea și acceptarea adevărului. Spiritualitatea autentică nu poate fi despărțită de adevăr și de viața în întregul ei. De aceea, când este vorba de cunoaștere, creștinismul, pentru a înțelege corect lucrurile, merge înapoi la început. Mai apoi toate lucrurile se potrivesc și pot fi puse la locul lor. Începutul este că Dumnezeu există (Genesa 1:1; Ioan 1:1-5). Dumnezeu există prin Sine Însuși. Dumnezeu este personal și infinit. El este Creatorul și Susținătorul tuturor lucrurilor văzute și nevăzute. Dumnezeu Se descoperă pe Sine ca Ființa Triunică în Persoana Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt. Dumnezeu se descoperă pe Sine în creație (Rom.1:19-20), în Fiul Său Isus Cristos (Ioan 14:5-11), în Scriptură (2 Tim.3:16) și în istorie (Ezra 1:1-3). Când vorbim de adevăr, cunoașterea adevărului nu se raportează la învățătura creștină, la crezul creștin, sau la Scriptură, chiar dacă acestea sunt foarte importante fiindcă ele vorbesc despre Dumnezeu. Decorul final al adevărului este dat de existența lui Dumnezeu și de identitatea Sa. (Ioan 14:6) Adevărata spiritualitate constă în a fi într-o relație corectă cu Dumnezeu care există. Această relație trebuie să fie continuă, clipă de clipă. În consecință, sensul și semnificația vieții constă în restaurarea relației personale cu acest Dumnezeu personal, prin har și prin credința în Fiul Său, prin lucrarea de convingere făcută de Duhul Sfânt.

(continuare pe pagina următoare)

MEDITAȚIE

(urmărire de pe pagina anterioară)

Putem spune deci că Dumnezeu este sistematic în tot ce face: creație, descoperire și mântuire, vorbind, așadar, de creștinism ca sistem. Dar creștinismul este mai mult decât un sistem, este o asocieră cu Dumnezeu, prin acceptarea personală a Fiului Său ca Mântuitor și Domn și prin lucrarea de sfințire permanentă făcută de Duhul Sfânt.

Comunicarea credinței creștine. „Marea trimitere”, așa cum este supranumită partea din Biblie de la sfârșitul Evangheliei după Matei (Mat. 28:19-20), pune accentul pe responsabilitatea Bisericii și a fiecărui creștin în parte de a face ucenici. Ucenicia în creștinism, ca de altfel în orice domeniu, are de a face cu învățarea, pe de o parte și cu punerea în aplicație a celor învățate pe de altă parte. Ucenicia este un proces pe care creștinii trebuie să-l parcurgă pentru ei înșiși în primul rând și, mai apoi, să-l inițieze în viața altora. În ambele cazuri creștinul trebuie să știe să-și apere credința. Apologetica creștină (apărarea credinței) are două scopuri ce vor fi detaliate în continuare.

Primul scop este apărarea credinței istorice, biblice, de atacurile demonice continue și de tot ceea ce cu știința sau fără știința lor ar putea adăuga oamenilor în zelul lor religios. (Iuda 3) A apăra credința nu înseamnă a-i plasa pe creștini în defensivă ci, dimpotrivă, ei trebuie să fie activi și să ofere răspunsuri biblice, oneste, dar ferme, la întrebările care frământă fiecare generație în parte (1Petru 3:15-16). Aceste răspunsuri trebuie să rezulte dintr-o integritate devoțională și intelectuală și ca o reponsabilitate pe care o au înaintea lui Dumnezeu și a semenilor lor. Se constată tot mai mult că, generația tânără, copiii creștinilor se îndepărtează sau sunt chiar pierduți pentru creștinismul istoric, biblic. Cu generația modernă se întâmplă ceea ce s-a întâmplat cu generația de evrei ajunși în Canaan, după moartea lui Iosua și a celor din generația lui Iosua (Jud.2:10-13). Generația actuală pare nepregătită pentru gândirea și dinamica secolului XXI. **Al doilea scop** al apologeticii este comunicarea credinței în modul în care poate fi înțeles de fiecare generație. Biblia accentuează un mare adevăr: Duhul Sfânt este Cel care dă cunoașterea necesară pentru a putea ține piept uneltirilor demonice și doar Duhul Sfânt este Cel care poate dovedi lumea vinovată înaintea lui Dumnezeu (Ioan 16:8-11). „Apologetica creștină nu seamănă cu viața într-un castel cu toate podurile ridicate, din care se aruncă din când în când câte o piatră peste ziduri ca să alunge dușmanii. Ea nu trebuie fundamentată pe mentalitatea celui care stă ascuns după ziduri convins fiind că cei de dincolo nu-l pot ajunge”. Nimeni nu poate deveni creștin dacă nu înțelege adevărul biblic, adevărul Evangheliei. Creștinii trebuie să comunice Evanghelia în puterea Duhului Sfânt. Biblia pune accent pe faptul că înainte de mântuire este nevoie de cunoaștere. Creștinismul istoric, biblic nu s-a separat niciodată de cunoaștere (Rom.10:9-10, 17). Invitația de a-L urma pe Cristos vine după ce s-a stabilit o cunoaștere adecvată a Evangheliei (Ioan 20:30-31). Cuvântul „semne” pomenit în textul mai sus indicat, vorbește despre evenimentele istorice care au fost generate de Isus Cristos în prezența mai multor oameni. Există deci dovezi spațio-temporale prezentate în Biblie și care pot fi analizate. Aceste evenimente sunt argumente suficiente pentru credința creștină. Ele trebuie prezentate pentru a fi cunoscute. Nu i se cere nimănui să creadă înainte de a asculta ce spune Biblia, de a analiza că cele spuse în Biblie sunt adevărate. Creștinismul nu este un salt în întuneric, ci o credință bazată pe adevăr. Cunoașterea precede credința. Credința adevărată este acea credință care Îl crede pe Dumnezeu și se încrede în El pe baza cunoașterii Lui din Biblie, Cuvântul Său. Cine înțelege Evanghelia și creștinismul în felul acesta va fi fascinat de Dumnezeu. Dumnezeu nu va mai fi perceput ca un jandarm cosmic, ca cel care stă în calea bucuriei și fericirii oamenilor ci, ca Cel care îi iubește pe oameni nespun de mult (Ioan 3:16). El este în esență sa DRAGOSTE (1 Ioan 4:8,16); tot ceea ce Îl leagă de oameni este dragostea incomensurabilă. Cel care înțelege Evanghelia și creștinismul în felul acesta nu găsește nici o povară în a împlini porunca întâi : **„Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău ”** (Matei 22:37). Totul are sens pentru că știu cine este Dumnezeu, știu cine sunt oamenii și ce urmărește Dumnezeu cu oamenii. (Bibliografie: Francis A. Schafer, Trilogia, cartea Dumnezeu care exista, Editura cartea creștină Oradea, 2002)

PAGINA ACADEMIEI ÎNGERAȘILOR – secție a L.T.B. Reșița

Învăță pe copil calea...

pastor Sabin Varan

„Învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze și când va îmbătrâni nu se va abate de la ea” – Proverbe 22:6.

În perspectiva noului an școlar pe care Dumnezeu ni l-a dat la școala creștină aș dori să medităm la prima parte a sfatului pe care Solomon ni-l dă. Acest îndemn aduce învățătura atât pentru profesori cât și pentru părinți.

În formarea copiilor nu este oferit timpul și de folosirea lui depinde devenirea micului om mare. Patru, cinci sau șase ore petrecute la școală și celelalte în familie ar trebuie să ne dea suficiente emoții în vederea formării personalității celui care acum gângurește și mâine va fi responsabil peste sine însuși și peste destinele altora. Pentru întărirea atașamentului dintre școală și copil este nevoie ca părintele să înțeleagă cu adevărat semnificația și valorile acestui termen, precum și modul în care școala ajunge să influențeze dezvoltarea intelectuală a copilului. De asemenea, una dintre reușitele formării caracterului copiilor noștri este parteneriatul între școală și familie. La ce bun un astfel de proiect comun? Parteneriatul dintre școală și familie poate ajuta profesorii în munca lor, poate perfecționa abilitățile școlare ale elevilor, poate îmbunătăți programele de studiu și climatul școlar, poate îmbunătăți abilitățile educaționale ale părinților, poate dezvolta abilitățile de lideri ale părinților și poate conecta familiile cu membrii școlii. Un studiu realizat în ceea ce privește necesitatea colaborării școală-familie enumeră patru motive pentru care școala și familia trebuie să lupte să păstreze o strânsă legătură între ele:

- a) părinții sunt juridic responsabili de educația copiilor lor;
- b) învățământul nu este decât o parte din educația copilului; cea mai mare parte a educației se petrece în afara școlii;
- c) cercetările pun în evidență influența atitudinii parentale asupra rezultatelor școlare ale elevilor, în special asupra motivațiilor învățării, precum și faptul că unele comportamente ale părinților pot fi favorizate datorită dialogului cu școala;
- d) grupurile sociale implicate în instituția școlară (în special părinții și profesorii) au dreptul să influențeze gestiunea școlară.

Dacă așa se doresc a sta lucrurile, atunci ce ar trebui, în mod practic, să aibă ca finalitate acest parteneriat școală-familie?

1. Învățarea - chemarea de a fi dascăli pentru copiii noștri – părinți / profesori

Solomon afirmă simplu că devenirea și deciziile târzii ale adultului au ca bază procesul incipient de învățare. În cel mai simplu mod învățarea este definită ca activitatea efectuată în scopul însușirii anumitor cunoștințe, al formării anumitor deprinderi sau al dezvoltării unor capacități specifice. Învățare înseamnă acumulare de informație, dobândire de experiență însă cel mai important modificarea comportamentului și formarea progresivă a caracterului. Acest proces este determinant în formarea copiilor. Îndemnul lui Solomon are de-a face cu prioritizarea și preocuparea pentru formarea copilului prin procesul învățării. Suntem luați de iureșul priorităților și al urgențelor. Dintre toate trebuie să răzbată prioritatea preocupării pentru a sta lângă micuțul drag în dorința de a-l asista și ajuta prin informație și exemplul personal în dobândirea abilităților necesare dezvoltării continue a personalității sale. Unii vor zice că nu sunt suficient de calificați să fie dascăli pentru copiii lor. Este ceva ce poate face școala și nu pot face părinții, însă este ceva ce pot face părinții și nu poate face școala.

2. Copilul - obiectivul principal al preocupării noastre

În timpul primilor trei ani de viață, copilul face progrese imense din punct de vedere fizic, intelectual și emoțional. Urmează apoi perioada în care tot universul din jurul lui îi stărnește curiozitatea. Are nevoie de cineva să-l asiste în tot acest proces. Cineva să se preocupe de el. Nu trebuie să i se comunice că este ”buricul pământului”, însă formarea lui trebuie să fie prioritatea părinților. Timpul trece repede și dezvoltarea copilului este așa rapidă, de aceea i-am primit de la Dumnezeu, să ne ocupăm de creșterea și de formarea lor. Cineva a spus despre copii: „i-am primit din cer să ne dăm toate silințele să-i creștem în așa fel încât să ajungă în cer”. După prioritatea relației tale cu Dumnezeu, fă o prioritatea din relația cu copilul tău. El are nevoie nu doar de resursele tale ci și de timpul tău și de prezența ta.

3. Calea – drumul către ceea ce va deveni cu adevărat

Atât profesori cât și părinți arătăm prin modelul și asistența noastră căi premergătoare pe care, că vrem sau nu, îi pornim pe copii. Suntem responsabili să le arătăm căile bune, pentru a-i feri de rătăcire. În copilărie vor învăța calea pe care vor merge în viață, de la noi vor învăța cale prin care se vor descurca în viață. Suntem responsabili să-i învățăm calea cea bună. Cred că în formarea caracterului copilului sun esențial de trasat: calea seriozității față de învățătură, calea respectului față de oameni, calea temerii de Dumnezeu, calea corectitudinii și a principialității, calea bunului simț, calea ascultării de Dumnezeu, calea muncii cu excelență, calea perseverenței și altele la care vă voi lăsa să meditați pe mai departe.

În formarea copiilor noștri să nu uităm că relația corectă cu Dumnezeu este cea mai bună provizie pentru veșnicie, iar educația este cea mai bună provizie pe care o poți face pentru bătrânețe.